

[Udenrigsministeren.]

budgetforslaget tilbage til behandling og vedtages i Ministerrådet på mødet i december.

Jeg har i min stilling til budgettet som helhed lagt vægt på, at det er i rådsmødet i december, den endelige beslutning træffes. Heroverfor er det fremført, at allerede ved udarbejdelsen af et budgetforslag bliver der lagt rammer for, hvad der er muligt at beslutte senere ved drøftelserne mellem Parlamentet og Ministerrådet, og det må jeg erkende er rigtigt for en del af posterne.

Det samlede budgetforslag, som Kommissionen fremlagde, var på ca. 7.000 mill. R.E. Det skal efter reglerne fordeles mellem obligatoriske og ikke-obligatoriske udgifter — det er altså første gang, denne fordeling foretages — og i oplægget er de obligatoriske udgifter fordelt således, at der inden for FEOGA-garantisektionen er afsat ca. 3,4 mia R.E, struktursektionen ca. 325 mill. R.E, u-landsbistand inkl. fødevarerhjælp ca. 568 mill. R.E, tilbagebetaling af egne udgifter 398 mill. og diverse 28 mill. R.E, hvilket giver et af Kommissionen sammenlagt tal på ca. 5.300 mill. R.E. Kommissionens forslag til ikke-obligatoriske udgifter drejede sig om udgifter til personale 340 mill., administration i øvrigt 76 mill., regionalfond 610 mill., socialpolitik inkl. socialfond 418 mill., forskning m.v. 109 mill., energi- og industripolitik 45 mill., miljø 6 mill., reserver 5 mill. og diverse 8 mill., som i alt kommer til at udgøre et beløb på 1.657 mill. R.E.

Det var Kommissionens forslag.

For de obligatoriske udgifters vedkommende oplyste jeg over for udvalget, at det her drejer sig om lovbundne udgifter, og at det danske synspunkt var, at man kunne acceptere Kommissionens oplæg inklusive en reserve på 200 mill. R.E til dækning af eventuelle prisforhøjelser i 1975 på landbrugsvarer.

Endvidere nævnte jeg, at bevillingerne til u-landshjælpen bortset fra fødevarerhjælpen var i overensstemmelse med, hvad der hidtil var accepteret fra dansk side.

Bevillingerne til fødevarerbestand foresloges forøget med 80 mill. R.E, og da der endnu ikke er taget stilling til Kommissionens nye oplæg om fødevarerhjælp, så fore-

slog jeg som udgangspunkt for budgetdrøftelserne, at fødevarerbestanden i 1975 burde have samme omfang som i 1974, og Rådet enedes om medtage et beløb svarende til samme hjælp målt i mængder.

For de ikke-obligatoriske udgifters vedkommende oplyste jeg, at jeg kunne tilslutte mig, at man reducerede dem med en række beløb: 650 mill. R.E for regionalfonden, 80 mill. for socialfonden, 50 mill. for personale og administration, 50 mill. inden for forslag om det sociale handlingsprogram, industripolitik, en undervisningspolitik m.v., hvor der endnu ikke var truffet beslutninger, og 10 mill. inden for forskningsprogrammerne. Jeg henviste her til, at udgifterne i socialfonden i forvejen havde været drøftet i markedsudvalget, sådan at jeg var orienteret om udvalgets syn på denne post, og at jeg herudover ikke mente på daværende tidspunkt af forhandlingerne at behøve nogen yderligere stillingtagen.

Her er naturligvis tale om et skøn, der først og fremmest vedrører, på hvilket tidspunkt af budgetbehandlingen regeringens standpunkt endeligt skal fastlægges. Hvis et flertal af folketinget mener, at det er rigtigt at anlægge et andet skøn herpå, er jeg også parat til at drøfte det. For budgettet som helhed skal jeg gøre opmærksom på, at der i almindelighed gælder flertalsafgørelser.

Jeg har ifølge sagens natur og den forudgående debat måttet referere de to sager, der her er nævnt, udførligt. De kan imidlertid efter min opfattelse begge betegnes som specielle, og jeg vil derfor gerne også svare på det mere generelle spørgsmål, som er stillet ved forespørgslen.

Det ligger i de af folketinget vedtagne regler, at der skal findes en passende balance mellem på den ene side en særlig forudgående kontrol af regeringens forhandlingsoplæg og på den anden side mulighed for, at regeringen kan varetage de danske interesser under forhandlingerne. Det er i forretningsordenen fastlagt, hvilke hensyn der skal tages, og hvilke sagsområder der typisk skal behandles efter denne særlige procedure, som alene har sin begrundelse i, at der er områder, hvor folketingets kontrol må kunne komme til orde forud og ikke efter en beslutning. Jeg tror ikke, at man vil kunne finde en anden formulering, som bedre vil kunne bidra-